

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 47.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690066624/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

flydende Tid, hvorfra al Verdens Kraft udstrømmer. I dette Hav bølge Guds Lidenskaber som kæmpende Strømme, den sorte Vrede og den røde Elskov, den grønne Galde og den hvide Mælk. Thi, som jeg har sagt Dig, ere alle Følelser og Viljer i Gud, og hver fremtræder synlig for vor Sans.

Jeg lærer altsaa, at Gud er udtrakt i Rummet, men paa samme Maade lever Gud i Tiden. Efter min Aabenbaring har jeg i Skriftet »Morgenrødes beskrevet Verdenshandlingen, i hvilken vi leve. Men dette Drama, mente jeg den Gang, var kun et Billede paa en ufatteligt Proces i Gud. Jeg erklærer nu, at dette Drama er ikke et Billede, men legemlig Sandhed. Gud lever selv i samme Tid, som vi, thi i os lever Gud. Saaledes ogsaa kun kan Gud retfærdiggøres. Thi som Gud er forskellig efter Rummet, som jeg har vist Dig med min Pegefinger, saaledes er Gud forskellig efter Tiden. Til een Tid sover Gud, til een Tid drømmer Gud, atter til een Tid elsker Gud, og atter til een Tid hader Gud. Men saaledes kan vi ikke dømme Gud blot efter Guds Gerning i Dag; thi Gud taler først ret fra Leveren i sidste Akt. Ja, som Mennesket har Fødsel, Ungdom, Alderdom og Død, saaledes ogsaa Gud. Thi Gud har mange Liv, og hvert Livs Navn er en Æon. Men jeg vil lære Dig stykkevis, hvorledes Gud lever et Liv. Først vaagner Gud af Søvn, dernæst leger Gud. I Legen søger Guds Væsen ud over sig selv, og Gud deler sig i det, som endnu er Gud, og det, som for en Tid ikke er Gud. Dernæst sammensværgede de skilte Parter sig mod Gud; men disse skilte Parter, som jeg har delt i fire Hovedstrømme, kaldes tilsammen Mørket, der oprører sig mod Lyset eller Gud som Gud. Men Mørkets Centrum hedder Lucifer. Han er det Hovmod, det Nej mod Ja, den bitre og vrede Kvalitet, som trodser mod Guds søde Kærlighed. Saaledes er Striden staaende. Og glem ej: alt dette er Sandhed, som Evangelier og Sansningen fuldt ud bevise. Dernæst spinder Lucifer Rænker, og ved sine Rænker forblinder han Gud, thi Gud er saare uskyldig. Og Lucifer planter sit røde Lynsværd i Guds Hjerte. Derved lider Gud, som enhver kan se, naar Naturen skalver i Jordens Krampe; men atter helbredes den kære Gud og klæder sig i sin grønne Kjortel. Se, det er Sandhed alt sammen og ikke Billeder. Men jeg vil nu forklare Dig denne Æons Skuespil. Thi omsider mander Gud sig op og sætter Lucifer en Streg i Regningen; thi nu skaber Gud et

uskyldigt Bondepar, Mand og Mandinde, i Edens rare Have. Men hvo kommer der? Fluks se vi Lucifer i Pludderhoser. Med Junkerlader frister han Mandinden. Og Mutter Eva falder, og med hende hendes tosegode Mand. Nu kommer Synden ind i denne Æon, og Mærket triumferer. Men Guds Godhed er saare langsom til at tænke, men til sidst finder den dog immer paa noget godt. Saa fødte Gud sin dyrebare Søn, saaledes som Guldet fødes ud af Smeltedige- len, og sendte ham herved at lide og tilgive for at bevise Guds brændende Kærlighed, idet han gjorde den synlig i Kødet, hørlig i Ordet, følelig ved Underet og smagelig i Nadveren for enhver. Men ser Du vel: Nu var det ikke billigt at fordrø mere af den kære Gud, mere end hans søde Søn. Derfor begynder nu Gud at drage sine Penge ind med Renter, som en gammel Mand, der angrer sin Ungdoms Ødselhed, og hvo, som ikke bærer den søde Frugt, ham kan man ikke bruge, ham kaster man i ilden, elskede Ven. Se derfor, Du dyrebare Sjæl, at holde Dig paa den rette Side og lægge noget op for Evigheds gamle Dage. Men dette var nu denne indeværende Æon. Dog, Enden er altid den samme, sød for de gode, men besk som Dyvelsdækk er den for de onde. Se, alting iler imod Enden. Jordens Indvolde røre sig, Kometterne løbe galt i Byen, og Solen udspyr røde Flammer. Det brænder alt paa Jupiter, og glødende Sten falde tordnende ned paa Jorden. Pas paa, min rare Ven. Som jeg har sagt Dig, ser Du Guds Vilje i Universet, fordi det selv er Gud. Men Enden er den samme gamle Ende, som Englene kunne udenad som deres Fadervor. Den er synlig, hørlig og følelig som Verdensbranden, hvis Time nærmer sig, for de fordømte en svimlende Forførelse, for de frelste en salig Aabenbarelse. Men, spørger man, hvad er da denne Verdensbrands Proces i Guds Indre som Vilje, Følelse og Forestilling. Dette ved Kirkelæren ikke, men det aabenbarer Dig kun Filosofien. Den er, at alt i Gud vil atter blive eet. Først adsplitter Gud sig, men det vil gaa for vidt. Da samler Gud sig sammen. Efter Udviklingen, der bliver mere og mere indviklet, kommer Opløsningen paa Gaaden, som ogsaa en af Jer Ateister nys har sagt. Først Evolution, derpaa Dissolution. Det er udlagt: Først Skolegang, derpaa Eksamens Holdelse. Men hør nu, hvorledes det gaar; thi det kan regnes ud. For dem, som holde sig til Gud, og som have igennem flittig Ben og trofast Arbejd erhvervet sig Æterlegemet,

for dem er det naturnødvendigen den største Salighed at blive eet med Gud og under idel Tilbedelse glemme sig selv. Men for de slæmme Drengene er det samme den største Lidelse, at faa al Selvskhedens bærdt ud og tabe sig i Gud. Men hør nu videre. Afbryd mig ikke. Dermed sover Gud ind som en gammel, mat og sejrrig Monark. Ja, og der er et Øjeblik, hvori Gud dør. Men fluks genfødes det samme Liv, foryngt som Fugl Fønix, og vaagner atter frisk og munter som et lidet Barn. Dermed begynder Legen forfra igen. Men tro dog ikke, at der intet tjenes i denne Leg. Jo, jo. Thi med Gud fødes atter alle de gode Børn, der have vundet Salighed i denne sidste Æon og i Æonernes Æon. Saaledes vokser Glansen stadig af dem, der have evigt Liv. Men af det Dyb i Gud, hvori de fire bitre Kvaliteter: den tavse Trods, den vilde Flugt, den angste Spænding og Lucifers den vrede Ild blandes tilsammen og fortære hinanden, som Kul, Salpeter, Svovl og Flamme tilintetgøre tordnende hinandens Væsen, af denne Røg, hvori de løses op, fødes de atter i Følge den Overbærenhed og tilgivende Erindring, der er den evige Lov for Guds Natur, og viser sig for Filosoffen i den Erfaring, at ingen Bevægelse helt tilintetgøres, men sidder som en Spænding i det skjulte, indtil den kan faa Luft. Men ser Du nu. Her aabnes for den gamle Lucifer og hans Kumpaner en Mulighed for Frelse i den ny Æon. Saa kysse de kloge af Erfaring Riset og rykke op i næste Klasse. Imidlertid fødes af det Dyb i Gud, hvor alt er mørkt, og hvor Gud selv er blind – af denne blinde Plet i Verdens Øje fødes en anden Lucifer, og Legen bliver igen til Strid. Her ser Du altsaa min Teodicé. Da alle frelses, men nogle i deres første, andre i den ellevte og den fjortende Æon, saa er Gud altid god, og den retfærdige Vrede, saa vild og frygtelig den er til sin Tid, er ogsaa kun et Midde til Verdens Frelse. Og hermed slutte vi.»

Med disse Ord drog han mig ved Armen ind i Hytten. Paa Tærskelen havde vi talt. Her lod vi os ned paa Stole med Sivsæder. Hans Hustru bredte en Bastdug og satte derpaa Smør, Mælk og Bygbrød og sagde med et Blik, moderligt og rent som den hvide Drik, hun bød: »I har nu prøvet min Husbonds Tankebrød og evangeliske Mælk. Smag nu den Føde, jeg har at give, og uden hvilken han vilde forsmægte, saa vist som jeg uden hans.« Mens Flaaret brægede til os: Velbekomme, nød vi vort Maaltid efter en Børdbøn.